

RESSÒ DE LA PARAULA

Banalització de la vida

Hi ha preguntes incòmodes. Quan no tenim resposta a alguna qüestió important de la vida, en lloc d'esforçar-nos per a renunciar o corregir la nostra manera de pensar, mirem de sortir-nos-en mitjançant subterfugis.

Un d'ells consisteix a silenciar el problema, oblidar-nos-en, eludir-lo, fer com si no existís o no tingués rellevància. Diem: «Ara no toca parlar d'això», «no necessito escalfar-me el cap, el que importa és viure al dia».

Un altre és practicar la ironia, revestir la nostra conversa d'un to jocós, fer broma, ironitzar, com qui es posa una disfressa, per a amagar la pròpia ignorància. Reaccionem així davant de problemes difícils d'ordre social, polític o religiós. ¿Un mecanisme per a alliberar-se de l'angoixa interna o potser fer-la més suportable?

Hem parlat de la banalització d'una cosa tan important com la mort i el cel. Va ser la filòsofa i escriptora Hannah Arendt qui va posar en circulació l'expressió «banalització del mal», col·locant-la com a subtítol de la seva obra *Eichmann a Jerusalem*. A propòsit del judici de Nüremberg, va publicar la seva particular interpretació de la conducta del nazi Eichmann, botxí de tants jueus, jutjat i condemnat a mort com a genocida. ¿Com va ser possible que un genocidi de tal envergadura, com l'holocaust jueu, deixés indiferents i no produís la més mínima reacció en la sensibilitat i en la consciència dels qui el provocaven?

Contra el que molts pensen, tots els responsables d'aquella massacre no eren uns psicòpates. Segons Arendt, Eichmann i una gran quantitat de correligionaris van viure el que ella denomina «la banalització del mal»: aquesta reacció de distanciament, evasió, oblit, enduriment, indiferència, davant del que en si és dolent i inhumà. Qui la viu no veu en allò res dolent, sinó un efecte col·lateral, que no té cap importància al costat del gran ideal ideològic o polític, que es tracta d'aconseguir: la consecució d'aquest ideal és tan important que pot «justificar» qualsevol injustícia, sofriment o assassinat. En l'àmbit del marxisme comunista es va viure aques-

ta contradicció en innumbrables tragèdies i no menys denúncies al llarg de més de noranta anys.

No ens n'estranyem. Aquest mecanisme de banalitzar la vida es dona també entre nosaltres. Negar la transcendència de coses en si mateixes essencials és l'origen de molts pecats d'omissió i la justificació, no sols d'actituds d'evasió i indiferència, sinó també d'injustícies i accions inhumanes.

Sí que ens apuntem a denúncies profètiques que estan de moda, però no arribem a comprometre'ns, no passem d'aquí. I silenciem i bandegem molts altres problemes, no menys greus, que posen en perill la persona humana i la seva dignitat. Recordem els problemes ecològics, les grans qüestions educatives, el buit de sentit, la superficialitat, la negació de la veritat objectiva, la fallida de la família, els desequilibris socials i econòmics, els conflictes ideològics o polítics...

Voldríem que l'Esperit ens concedís de tenir aquests immensos ulls de les icones i les imatges romàniques, que semblen il·luminats abastant el món. La realitat és tan immensa, que la nostra mirada queda ridícula, estreta i curta: veiem només el que ens interessa. I ens equivoquem. Només la mirada de l'Esperit ens permet veure-ho tot, allò fosc i allò lluminós, i en la seva justa mesura. Al darrere, hi anirà el cor i la vida.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Qui em va parlar de Déu?»

Ha superat els vuitanta anys. El seu marit, al qual estava molt unida, amb qui havia compartit llargs anys de matrimoni amb un clar i manifest rerefons cristià, traspassà fa uns anys. Amb altres parelles, poc després de casar-se, formaren un equip de matrimonis del moviment de la Mare de Déu. El moviment i, més en concret, l'equip, van ser espai de formació espiritual i humana, com a parella i com a pares i, alhora, origen d'altres compromisos eclesials i socials.

Cada dia camina una bona estona i en ocasions acaba el passeig a l'església parroquial. Entra i fa una visita al Santíssim. S'asseu prop d'Ell i enceta una pregària: «Soc aquí, Senyor!». I va encomanant les persones: fills, gendres i joves, nets, amics, veïns i amics, sense oblidar els companys de l'equip, amb

un especial record per les persones que són ja prop de Déu... També prega per les situacions del moment proper i les que sacsegen el món, en especial les que afecten els més desfavorits...

Ahir, en una d'aquestes visites al Senyor, va veure sorpresa el fill gran, assegut tres o quatre bancs més endavant. Va fer les pregàries habituals una mica encuriós i, alhora, amb una joia especial. En veure que el fill s'aixecava, acomiadant-se del Senyor, ho va fer també i sortí darrera d'ell. A la porta de l'església, després dels petons habituals, li va dir amb afecte: «Quina sorpresa trobar-te aquí, resant davant el Sagrari». El fill, que s'acosta als seixanta anys, li respongué amb un somriure: «Quan era infant, qui em va parlar de Déu? Qui em va ensenyar a pregar? Qui em va portar per primera vegada

a aquesta capella i em va explicar el que era i com es feia una visita al Santíssim?»

El mestratge de les generacions. Res és endebades. La mare li ensenyà a trobar el Senyor al sagrari, a dir-li amb senzillesa infantil: «Soc aquí, Senyor»; a descobrir-lo i a saber-lo present en el pa de l'Eucaristia; per conèixer l'amor de Jesús, d'Ell que ens ha estimat i es va lliurar per nosaltres per a la nostra salvació. El fill va aprendre a viure aquesta proximitat davant el Santíssim en una contemplació plena de fe, en una adoració silenciosa, posant-se en les seves mans, disposat a seguir el seu diví voler. «Soc aquí, Senyor!». Ell ens ho ha dit: «Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Banalización de la vida

Hay preguntas incómodas. Cuando no tenemos respuesta a alguna cuestión importante de la vida, antes que esforzarnos para renunciar o corregir nuestra manera de pensar, intentamos salir del paso mediante subterfugios.

Uno de ellos consiste en acallar el problema, olvidarnos de él, obviarlo, hacer como si no existiese o no tuviese relevancia. Decimos: «De eso no toca ahora hablar», «No necesito calentarme la cabeza, lo que importa es vivir al día.»

Otro es practicar la ironía, revestir nuestra conversación de un tono jocoso, hacer broma, ironizar, como quien se pone un disfraz, para ocultar la propia ignorancia. Así reaccionamos ante problemas difíciles de orden social, político o religioso. ¿Un mecanismo para liberarse de la angustia interna o quizá hacerla más llevadera?

Hemos hablado de la banalización de algo tan importante como la muerte y el cielo. Fue la filósofa y escritora Hannah Arendt quien puso en circulación la expresión «banalización del mal» colocándola como subtítulo de su obra *Eichmann en Jerusalén*. A propósito del juicio de Nüremberg, publicó su particular interpretación de la conducta del nazi Eichmann, verdugo de tantos judíos, juzgado y condenado a muerte como genocida. ¿Cómo fue posible que un genocidio de tal envergadura, como el holocausto judío, dejara indiferentes y no produjera la más mínima reacción en la sensibilidad y en la conciencia de quienes lo provocaban?

Contra lo que muchos piensan, todos los responsables de aquella masacre no eran unos psicópatas. Según Arendt, Eichmann y una gran cantidad de correligionarios vivieron lo que ella denomina «la banalización del mal»: esa reacción de distanciamiento, evasión, olvido, endurecimiento, indiferencia, ante lo que en sí es malo e inhumano. Quien la vive no ve en eso malo, sino un efecto colateral, que no tiene ningún brillo al lado del gran ideal ideológico o político, que se trata de conseguir: la consecución de este ideal es tan importante que puede «justificar» cualquier injusticia, sufrimiento o asesinato. En el ámbito del marxismo comunista se vivió esta contradicción en innumerables tragedias y no menos denuncias a lo largo de más de noventa años.

No nos extrañemos. Este mecanismo de banalizar la vida se da también entre nosotros. Negar la trascendencia de cosas en sí mismas esenciales es el origen de muchos pecados de omisión y la justificación, no sólo de actitudes de evasión e indiferencia, sino también de injusticias y acciones inhumanas.

Sí que nos apuntamos a denuncias proféticas que están de moda, pero no llegamos a comprometernos, no pasamos de ahí. Y silenciamos y orillamos otros muchos problemas, no menos graves, que ponen en peligro la persona humana y su dignidad. Recordemos los problemas ecológicos, las grandes cuestiones educativas, el vacío de sentido, la superficialidad, la negación de la verdad objetiva, la quiebra de la familia, los desequilibrios sociales y económicos, los conflictos ideológicos o políticos...

Quisiéramos que el Espíritu nos concediera tener esos inmensos ojos de los iconos y las imágenes románicas, que parecen iluminados abarcando el mundo. La realidad es tan inmensa, que nuestra mirada se queda ridícula, estrecha y corta: vemos solo lo que nos interesa. Y nos equivocamos. Sólo la mirada del Espíritu nos permite ver todo, lo oscuro y lo luminoso, y en su justa medida. Detrás irá el corazón y la vida.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

El Tren Missioner a Montserrat

En el marc del Mes Missioner Extraordinari, declarat pel papa Francesc, el dissabte 19 d'octubre, es va fer la trobada del Tren Missioner - Domund 2019, organitzada per Cristians Sense Fronteres conjuntament amb les direccions diocesanes de les Obres Missionals Pontificies dels bisbats amb seu a Catalunya.

Al voltant de 400 persones, principalment infants i adolescents, van participar-hi procedents dels arquebisbats i bisbats de Barcelona, Girona, Lleida, Sant Feliu, Vic, Tarragona, Tortosa i l'Urgell, acompanyats per la majoria dels seus bisbes. Un total de 28 grups entre parròquies, escoles i altres grups de pastoral van poder gaudir d'un programa ple d'activitats que anaven des d'espais de música i ball, a estones de reflexió, una Eucaristia i un

Participants al Tren Missioner, realitzant activitats a l'explanada del monestir

espai de testimoni missioner. La jornada finalitzà amb una Festa de l'Enviament, moment en què els participants van manifestar el seu compromís de ser testimonis de la seva fe i per tant, missioners en els seus entorns més propers.

IV Setmana de la Bíblia

El passat dia 30 de setembre, a l'inici de la commemoració dels 1.600 anys de la mort de sant Jeroni, el papa Francesc va fer pública la carta apostòlica *Aperuit Illis* per la que s'institueix el «Diumenge de la Paraula de Déu» i s'estableix que se celebri el III diumenge de durant l'any.

Atenent la indicació del papa Francesc, els nostres bisbes han convingut que a partir d'ara a les diòcesis catalanes se celebri el «Diumenge de la Paraula» en la data indicada pel Papa, i no el primer d'Advent, com a culminació de la darrera setmana de l'Any Litúrgic, com s'havia començat a fer els darrers tres anys. Ara, els nostres bisbes recomanen que la «Setmana de la Bíblia» tingui lloc en la setmana posterior, per tant, la propera serà del 27 de gener a l'1 de febrer de 2020.

A la nostra diòcesi, l'equip del Secretariat d'Animació Bíblica es va reunir el 9 d'octubre, a la rectoria de la Parròquia de Sant Pere de Gavà, per recollir i valorar les propostes que hi ha per a la celebració de la IV Setmana de la Bíblia. Es va repassar també els diversos grups presents a la diòcesi que fan estudi de la Bíblia, tant si es tracta de llegir un llibre en concret, com si es refereix a la preparació de l'evangeli del diumenge següent o es realitza una lectura compartida.

NECROLÒGICA

Mn. Ramon Català Güell

Nascut el 7 de gener de 1929 a Vilafranca del Penedès, va morir el passat 16 d'octubre, a l'edat de 90 anys, confortat amb els sacraments de l'Església. La missa exequial,

presidida pel bisbe Agustí, es va celebrar divendres 18 d'octubre, a les 12 h, a la Basílica de Santa Maria, de Vilafranca del Penedès.

Mn. Ramon va ser ordenat sacerdot el 5 de desembre de 1954, a la Catedral de Barcelona. Els seus primers nomenaments van ser a Montcada i Reixach i a Barcelona i l'any 1962 va ser nomenat rector de la Parròquia Sant Pere i Sant Fèlix, d'Olivella, on ha restat més de 50 anys. També ha assumit altres encàrrecs pastorals a l'Arxiprestat del Garraf: a les parròquies de Canyelles i Sitges i el Santuari del Vinyet. També és autor del llibre *40 anys a la Parròquia d'Olivella. Anècdotes i vivències d'un rector rural*.

Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia de Déu.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

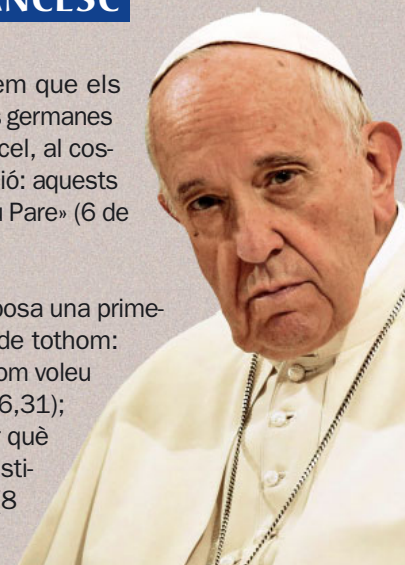

@Pontifex: «La recerca de la pau duradora —una missió que ens implica a tots— requereix un treball dur, constant i sense pauses, perquè la pau és com una flor fràgil que prova de despuntar d'entre les pedres de la violència» (5 de setembre).

@Pontifex: «Intenta quedar-te un moment en silenci deixant-te estimar per Déu. Mira de silenciar totes les veus i crits interiors, i queda't un instant en la seva abraçada d'amor» (5 de setembre).

@Pontifex: «No oblidem que els noms dels germans i les germanes més pobres, escrits al cel, al costat hi tenen una inscripció: aquests són els beneïts del meu Pare» (6 de setembre).

@Pontifex: «Jesús proposa una primera regla d'or a l'abast de tothom: "Tracteu els altres tal com voleu que ells us tractin" (Lc 6,31); i ens ajuda a descobrir què és el més important: estimar-nos i ajudar-nos» (8 de setembre).

XIV JORNADES DE FORMACIÓ I ANIMACIÓ PASTORAL

Església avui, reptes i camins

Aquest és el lema d'enguany per a les Jornades de Formació i Animació Pastoral, que tindran lloc a Sant Feliu de Llobregat, de

XIV Jornades de Formació i Animació Pastoral

Vicaria episcopal del Llobregat
Arquiparcs de Sant Feliu, Montserrat, Sant Vicenç dels Horts, Sant Boi i Bruguera

De l'11 al 14 de novembre 2019

Sant Feliu de Llobregat

Casa de l'Església, carrer d'Almenteres, 35

De 21 h a 22.30 h

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Església avui, reptes i camins

<p>Dilluns 11 de novembre 21 h</p> <p>Maria Assumpta Bargalló, Justícia i Pau Xarxa de Parròquies Eco-Solidàries</p>	<p>Dimecres 13 de novembre 21 h</p> <p>Anna Almuni de Muga, Delegada Apostolat Seglar de Barcelona La figura i el paper dels laics en l'Església i el món d'avui</p>
<p>Dimarts 12 de novembre 21 h</p> <p>Glòria Barrete i Vélez, Periodista especialitzada en informació religiosa "Renovacions eclesials amb el Papa Francesc"</p>	<p>Dijous 14 de novembre 21 h</p> <p>M^a del Mar Galceran i Peiró Pedagoga i coordinadora del projecte social "El lloc de la dona" Creients i no creients, camins de diàleg</p>

l'11 al 14 de novembre, per a tota la Vicaria del Llobregat.

Aquestes jornades es realitzaran, com de costum, a l'auditori de la Casa de l'Església, de les 21 a les 22.30 h.

El calendari de les sessions previstes és el següent:

- Dilluns 11 de novembre, a les 21 h, «Xarxa de Parròquies Eco-Solidàries», per part de Maria Assumpta Bargalló, representant de Justícia i Pau.
- Dimarts 12 de novembre, a les 21 h, «Renovacions eclesials amb el Papa Francesc», a càrrec de la periodista especialitzada en informació religiosa i filla de Sant Feliu, Glòria Barrete i Vélez.
- Dimecres 13 de novembre, a les 21 h, «La figura i el paper dels laics en l'Església i el món d'avui», conferència d'Anna Almuni de Muga, delegada d'Apostolat Seglar de l'Arquiebisbat de Barcelona.
- Dijous 14 de novembre, a les 21 h, «Creients i no creients, camins de diàleg», a càrrec de Maria del Mar Galceran Peiró, pedagoga i coordinadora del projecte social «El lloc de la dona».

X Jornada d'animadors de Litúrgia

Arriba a la desena edició aquesta jornada formativa organitzada per la Delegació diocesana de Pastoral Sacramental i Litúrgia, adreçada a tots els animadors i animadores que realitzen algun servei a les parròquies per tal de fer més vives i participades les celebracions. Són especialment convidats aquells que dirigeixen les celebracions dominicals en absència de prevere, animadors de cant, lectors i acòlits, qui dona la comunió, etc.

Tindrà lloc el dissabte 9 de novembre, de les 10 a les 13 h, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat. En aquesta ocasió la xerrada anirà a càrrec del P. Bernabé Dalmau, osb, membre de

l'equip de la delegació, que farà un balanç d'aquests deu anys de camí recorregut en aquestes jornades.

Més informació: liturgia@bisbatsantfeliu.cat

Cadena de Pregària per les Vocacions

hem començat novembre, mes en què les deu diòcesis amb seu a Catalunya promouen la Cadena de Pregària per les Vocacions. Cada dia una diòcesi es compromet especialment a pregar per aquesta intenció. La de Sant Feliu de Llobregat té l'encàrrec per als dies 9, 19 i 29 i vol enfocar-ho com uns dies dedicats a la pregària i reflexió sobre la «cultura vocacional», amb el lema «Val la pena arriscar la vida per Crist». Aquest és el mateix eslògan dels tres testimonis vocacionals (un religiós, un matrimoni, un sacerdot) que pots visualitzar amb aquest codi QR.

Al web www.cadenadepregaria.cat es troben recursos, materials, testimonis, etc., que poden servir d'ajuda per a preparar un moment de pregària, personal o comunitari. Per tenir més consciència de ser un cos que prega en continuïtat, es poden comunicar les iniciatives de pregària a cadenadepregaria.cat/inscripcio, a vocacional@bisbatsantfeliu.cat o per telèfon al bisbat: 936 327 630.

AGENDA

► **Assemblea de diaques.** Divendres 8 de novembre, a les 20 h, a la Casa de l'Església. Serà presidida pel bisbe Agustí i són convocats els 18 diaques permanents de la diòcesi.

► **XVI Jornada del Servei d'Atenció Espiritual i Religiosa.** Dimecres 6 de novembre, de les 9 a les 14 h, a l'auditori del Centre Social del Parc Sanitari Sant Joan de Déu, a Sant Boi de Llobregat. S'aprofundirà el tema «Cuándo el espíritu enferma».

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. □ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Rm 11,29-36 / Sl 68 / Lc 14,12-14]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, card.; sants Vidal i Agrícola, mrs.

5. ■ **Dimarts** [Rm 12,5-16a / Sl 130 / Lc 14,15-24]. *Sant Feliu de Llobregat:* □ Beata Maria Ràfols i Bruna, vg. *Urgell:* □ Sant Martí de Porres, rel. Santa Àngela de la Creu, vg.; sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe.

6. ■ **Dimecres** [Rm 13,8-10 / Sl 111 / Lc 14,25-33]. Sants Pere Poveda Castroverde i Innocenci de la

Immaculada Canoura Arnau, prevs. i companys, mrs.; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); sant Lleonard, anacoreta; beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemesí (València).

7. ■ **Dijous** [Rm 14,7-12 / Sl 26 / Lc 15,1-10]. *Lleida:* □ Beat Francesc de Jesús Maria Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona, 1872), prev. carmelità, fundador Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; santa Carina, vg. i mr.

8. ■ **Divendres** [Rm 15,14-21 / Sl 97 / Lc 16,1-8]. Santa Isabel de

la Santíssima Trinitat, vg.; sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per *màrtirs coronats*; sant Deodat I, papa (615-618).

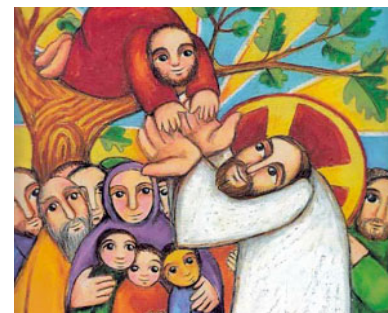
9. □ **Dissabte** [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1C 3,9b-11.16-17) / Sl 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà. *Urgell:* □ Festa del Sant Crist de Balaguer.

10. ■ **Diumenge vinent**, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2M 7,1-2.9-14 / Sl 16 / 2Te 2,16-3,5 / Lc 20,27-38]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i dr. de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí.

Diumenge XXI de durant l'any (C)

COMENTARI

El més important a la vida és ser ric?

Sovint la Paraula de Déu ens presenta uns textos deliciosos. Avui en tenim dos exemples. L'evangeli ens narra l'encontre de Jesús amb Zaqueu. Aquest home era cap de cobradors d'impostos i ric. I pel que diu ell mateix després era també lladre. Però *intentava veure Jesús*. Per quin motiu, no ho sabem: curiositat, saber qui era aquell de qui tothom parlava, interès autèntic pel Mestre? Però Jesús el veu i atén el seu desig: *Zaqueu baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva*. Això omple de goig Zaqueu: *El rebé tot content*. Jesús sempre porta l'alegria a la nostra vida. Però també amb l'alegria porta la conversió: *Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns* (de fet no en tenia cap obligació) i a tots els qui he defraudat, els restitueixo quatre vegades més. Compleix amb el seu deure de restituir el que havia robat i a més es desprèn de la meitat dels seus béns. Ell que havia treballat tant per fer-se ric ara ha descobert Jesús i relativitza totalment la riquesa. I Jesús subratlla precisament que ell *ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut*. Ha recuperat Zaqueu que també és fill d'Abraham.

La primera lectura ens recorda precisament que *justament perquè ho podeu tot, us apiadeu de tothom i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin penedir-se*. És el que ha fet Jesús amb Zaqueu. La raó no és altra que l'amor total de Déu: *És que vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho*. I si això val per tota la creació, molt més es pot aplicar a l'home, objecte primordial de l'amor de Déu.

Zaqueu pot ser un model per a tots. És el que demana Pau: *Que el nostre Déu amb el seu poder dugui a terme tots els bons propòsits i totes les obres que la fe us inspira*. La fe ens ha de portar a que Déu sigui l'únic important a la nostra vida, al despreniment dels béns terrenals, a saber estimar com Déu estima i a canviar el rumb de la nostra vida quan hem pecat.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 11,23-12,2)

Senyor, el món tot sencer davant vostre és com un gra que tot just inclina la balança, com un esquitx de rosa-da que cau a terra al matí. Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin penedir-se. És que vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho. Com persistiria res si vós no ho volguéssiu? Què continuaria existint si no rebés la vostra invitació? I vós, Senyor que estimeu la vida, tot ho planyeu, sabent que tot és vostre, ja que el vostre alè immortal és present en tots. Per això repreneu una mica els qui es desencaminen i, servint-vos d'allò mateix amb què han pecat, els amonesteu i els recordeu les seves culpes, perquè s'allunyin del mal i creguin en vós, Senyor.

► Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

Us exaltaré, Déu meu i rei meu, / beneiré el vostre nom per sempre. / Us beneiré dia rere dia, / lloaré per sempre el vostre nom. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamin la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor sosté els qui estan a punt de caure, / els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 1,11-2,2)

Germans, sempre preguem per vosaltres, demanant que el nostre Déu us faci dignes de la vocació cristiana i amb el seu poder dugui a terme tots els bons propòsits i totes les obres que la fe us inspira. Així el nom de Jesús, el nostre Senyor, serà glorificat en vosaltres, i vosaltres en ell, per la gràcia del nostre Déu i de Jesucrist, el Senyor. Pel que fa a l'adveniment de Jesucrist, el nostre Senyor, i a la nostra reunió amb ell, us preguem, germans, que no perdeu el seny ni us alarmeu, encara que una suposada revelació de l'Esperit o una dita o carta que passés com si fos nostra anunciessin que el dia del Senyor és imminent.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 19,1-10)

En aquell temps, Jesús anà de pas a Jericó. Un home que es deia Zaqueu, cap de cobradors d'impostos i ric, intentava de veure qui era Jesús, però la gentada li privava la vista perquè era petit d'estatura. Llavors, per poder-lo veure, corregué endavant i s'enfilà en un arbre al lloc on Jesús havia de passar. Quan Jesús arribà en aquell indret alçà els ulls i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva.» Zaqueu baixà de seguida i el rebé tot content. Tothom qui ho veié criticava Jesús i comentava el fet que s'hagués quedat a casa d'un pecador. Però Zaqueu es posà dret i digué al Senyor: «Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns, i a tots els qui he defraudat els restitueixo quatre vegades més.» Jesús li digué: «Avui s'ha salvat aquesta casa, ja que aquest home també és un fill d'Abraham. És que el Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut.»

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 11,22-12,2)

Señor, el mundo entero es ante ti como un grano en la balanza, como gota de rocío mañanero sobre la tierra. Pero te compadesces de todos, porque todo lo puedes y pasas por alto los pecados de los hombres para que se arrepentan.

Amas a todos los seres y no aborreces nada de lo que hiciste; pues, si odiaras algo, no lo habrías creado. ¿Cómo substituiría algo, si tú no lo quisieras?, o ¿cómo se conservaría, si tú no lo hubieras llamado? Pero tú eres indulgente con todas las cosas, porque son tuyas, Señor, amigo de la vida. Pues tu soplo incorruptible está en todas ellas. Por eso corriges poco a poco a los que caen, los reprendes y les recuerdas su pecado, para que, apartándose del mal, crean en ti, Señor.

► Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

Te ensaltaré, Dios mío, mi rey; / bendeciré tu nombre por siempre jamás. / Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

El Señor es fiel a sus palabras, / bondadoso en todas sus acciones. / El Señor sostiene a los que van a caer, / endereza a los que ya se doblan. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 1,11-2,2)

Hermanos:

Oramos continuamente por vosotros, para que nuestro Dios os haga dignos de la vocación y con su poder lleve a término todo propósito de hacer el bien y la tarea de la fe. De este modo, el nombre de nuestro Señor Jesús será glorificado en vosotros y vosotros en él, según la gracia de nuestro Dios y del Señor Jesucristo. A propósito de la venida de nuestro Señor Jesucristo y de nuestra reunión con él, os rogamus, hermanos, que no perdáis fácilmente la cabeza ni os alarméis por alguna revelación, rumor o supuesta carta nuestra, como si el día del Señor estuviera encima.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 19,1-10)

En aquel tiempo, Jesús entró en Jericó e iba atravesando la ciudad. En esto, un hombre llamado Zaqueo, jefe de publicanos y rico, trataba de ver quién era Jesús, pero no lo lograba a causa del gentío, porque era pequeño de estatura. Corriendo más adelante, se subió a un sicomoro para verlo, porque tenía que pasar por allí. Jesús, al llegar a aquel sitio, levantó los ojos y le dijo: «Zaqueo, date prisa y baja, porque es necesario que hoy me quede en tu casa». Él se dio prisa en bajar y lo recibió muy contento. Al ver esto, todos murmuraban diciendo: «Ha entrado a hospedarse en casa de un pecador». Pero Zaqueo, de pie, dijo al Señor: «Mira, Señor, la mitad de mis bienes se la doy a los pobres; y si he defraudado a alguno, le restituyo cuatro veces más». Jesús le dijo: «Hoy ha sido la salvación de esta casa, pues también este es hijo de Abraham. Porque el Hijo del hombre ha venido a buscar y a salvar lo que estaba perdido.»